

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

LISTOPAD
2011

zdarma

BRATŘI PÁNKOVÍ

KONEČNĚ SPOLU!

JAK ŽIJE

MARTIN FRÝDEK

EXTRA

PÉČE O BRANKÁŘE

TRÉNINK

JAK PLÁNOVAT ZIMNÍ PŘÍPRAVU

***Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my***

PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ

Váš dodavatel tepla pro Prahu
a partner Pražského fotbalového svazu

Pražská teplárenská a.s., Partyzánská 1/7, Praha 7 / www.ptas.cz

STR. **2 - 5**

ROZHOVOR

**OPORY ARITMY
MICHAL A IVAN PÁNKOVÍ**STR. **10 - 11**

HISTORIE

**STOPY ZMIZELÝCH
HRÍŠŤ**STR. **20 - 21**

PROFESE

**JIŘÍ MALEŇÁK
– KULISÁK V DIVADLE**

EDITORIAL

Vážení fotbaloví přátelé,

letošní fotbalový podzim je kromě sportu protkáán politikou. A to jak tou fotbalovou, tak „opravdovou“. Opakované volby předsedy FAČR nevnašejí přílišný klid do fotbalového hnutí a místo řešení problémů se diskutuje o tom, kdo získá přízeň různých zájmových skupin. Snad už to bude brzy za námi, protože předsedu potřebujeme.

Minimálně stejně závažné rozhodnutí pro fotbal a sport celkově se odehrává i v parlamentu. Schvalováním prochází vládní návrh loterijního zákona, který výrazně omezuje pravomoce sázkových kanceláří přispívat přímo na sport. Nově by se prostředky měly odvádět státu, a až ten je bude přerozdělovat dle vlastního uvážení. Jak už jsme zvyklí z jiných oblastí, každý mezičlánek takového přerozdělování přináší komplikace a menší částky konečnému příjemci. A v této oblasti jde opravdu o hodně peněz.

Z tohoto pohledu náš čeká klíčová změna zákona, která může mít pro fotbal a pro sport celkově fatální důsledky. Sportovní kluby získávaly na provoz mládeže od sázkových kanceláří významné prostředky, nyní o tyto peníze přijdou. Je naším společným zájmem, abychom se všichni pokusili přičinit o to, aby nedošlo k tak ráznému omezení ze strany politiků.

Vše spolu úzce souvisí – asociace musí mít silné vedení, které může díky široké základně fotbalistů tlačit i na politiky. Proto musí být fotbal jednotný a nesmí veřejně řešit rozpory uvnitř asociace.

Hodně sportovního štěstí přeje

Ing. Dušan Svoboda
předseda PFS

POD PALBOU
ROZHODČÍ JAROSLAV VOJTĚCHSTR. **6****ZAJÍMAVOST**
LIGA FIREMSTR. **8 - 9****JAK ŽIJE**
INTERNACIONÁL MARTIN FRYDEKSTR. **12 - 13****MLÁDEŽ**
TRÉNINKOVÉ METODYSTR. **14 - 15****EXTRA**
PROJEKT PRO TRÉNÉRY BRANKÁŘŮSTR. **16****SOUTĚŽE**
FIFA I 2, SELECTSTR. **17****KLUB A STADION**
SK ČECHOSLOVAN CHUČLESTR. **18 - 19****TRÉNINK**
JAK NAPLÁNOVAT ZIMNÍ PŘÍPRAVUSTR. **22 - 23****FOTO MĚSÍCE**
WEB PFSSTR. **24**

Pražský fotbalový speciál

Ročník II – listopad. Vydává: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P.O. Box 2, 110 15 Praha 1. **Kontakt:** 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz. **Redakce – odpovědný redaktor:** Lukáš Vrkoč. **Spolupracovníci:** Petr Veselý (marketing), Radim Trusina a Štěpán Šimůnek (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Slavíček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Jiří Formánek. **Grafická úprava, tisk:** PRESCO GROUP, a.s., Máchova 21, 120 00 Praha 2. **Náklad:** 7500 ks.

Foto na obálce: Ondřej Hanuš

Ivan (vlevo) a Michal Pánkoví drží hodně při sobě.

JÁ NA BRÁCHU, BRÁCHA NA MĚ

INTERVIEW S MICHALEM A IVANEM PÁNKOVÝMI, KTERÍ PATŘÍ
K OPORÁM ARITMY A JSOU NEJZNÁMĚJŠÍ BRATRSKOU DVOJICÍ
V PRAŽSKÉM PŘEBORU

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Ondřej Hanuš

Jeden je samá legrace, všude je ho slyšet. Druhý je spíš tišší a rozvážnější. Podobné je to i na hřišti. Každý z nich je úplně jiný, ale dohromady tvoří výbornou dvojku. Bratři MICHAL A IVAN PÁNKOVÍ jsou důležitými členy sestavy Aritmy. Nikdy dřív spolu v jednom týmu nehráli, teď naplno ukazují, co umějí. Ač oba měří méně než 170 centimetrů, dokážou se vypořádat se statnými obránci a dávají důležité góly. Významnou roli mají také při zahrávání standardních situací jednoho z nejlepších celků přeboru. A taky do sebe pořád šijí. Tak jako v rozhovoru pro Speciál.

Jak vám vyhovuje hrát spolu?

Michal: Jsem strašně rád, že můžeme kopat s bráchou. Baví mě to s ním. Když jsem byl v Uhelných Skladech, byl s námi Ivan na jednom přáteláku, teď teprve jsme spolu pořád jako správná rodina. (usmívá se)

Ivan: Brácha je o čtyři roky starší, dřív nebyla příležitost, abychom spolu hráli. Vyhovuje mi to.

Michal: Kdybych byl v mančaftu sám, kolikrát bych na fotbal asi víc kašlal. Brácha mě nutí k tomu lépe přistupovat.

Takže bratra držíte, Ivane?

Ivan: Nedá se držet, on je psychopat. (směje se) Na hřišti je to s ním

hrozný. Někdo mu něco řekne, a on si pořád mele svou. I když vím, že nemá pravdu, bráchovi to nevymluví. Není schopný to v tu chvíli pochopit. Je jedno, jestli mu to říkám já nebo někdo jiný.

Nechce po vás trenér, abyste Michala uklidňoval?

Ivan: Náznaky tady byly, ale je to marné.

Michal: Tak zase nejsem nějaký blázen, ne? V kabině si všechno vyřkáme, máme tady dost zkušených hráčů a jedeme dál.

Takže se dohadujete i v kabině?

Michal: Tam nemelu, spíš se snažím dělat srandu.

Hecujete se navzájem?

Ivan: Když jsme měli na začátku sezony oba čtyři góly, tak mi brácha říkal, že by byl rád, kdybych ho někdy porazil v počtu gólů. Momentálně jsem na čele já, ale minule přišel s tím, že si počítá i góly v poháru a za béčko, kde hráli proti beznohým. Myslí si, že je nejlepší střelec Aritmy. (směje se)

Jaké jsou výhody hrát v týmu s bratrem?

Michal: Pro Ivana je výhoda to, že mám auto, takže se vozí zadarmo.

Ivane, byl jste na Aritmě dřív. Jakou roli jste hrál v příchodu bratra?

Ivan: Původně jsem byl na tom přáteláku v Uhelkách, ale kluby se nedomluvíly. Pak za mnou přišel trenér Kubr s tím, že má lepší nápad: aby brácha přišel k nám na Aritmu. Jen jsem mu dal spojení, trenér ho znal jako soupeře. Věděl, že je to levonohý fotbalista, který u nás nebyl a ani další není. Leveřej je tam teda dost, ale levonohých málo. (usmívá se) Myslím, že si oproti Uhelkám nepohoršil.

Michal: Líbí se mi tady. Trénujeme na Aritmě, hrajeme tady zápasy i zimní turnaj. Nikam se necestuje, jsme tady opravdu doma. A taky jsou

zajímavé akce, když je zápisné nebo rozlučka. To pak s bráchou soutěžíme, kdo přijde dřív domů. (směje se)

Kdo vyhrává?

Michal: Asi já, protože on si nepamatuje, kdy dorazí. Minule spal Na Knížecí v křoví.

Ivan: To se stává jednou za tři roky.

Dá se říct, že jste nejen bratři, ale i kamarádi?

Ivan: Jo, to jo. Vždycky jsme spolu vycházeli dobře, ani jsme se nemlátili.

Michal: Jsme spolu často, bydlíme v jednom baráku, máme pro sebe celé patro, pořád řešíme fotbal, dá se to tak říct.

Sedíte vedle sebe i v kabině?

Michal: Sedíme, ale to je náhoda, že nás posadili na jednu lavici.

Ivan: Fláklí ho ke mně, takže se ho nezbavím ani tam. Ještě tam s námi sedí Rybkové, takže dvě bratrské dvojice u sebe.

Kdo z vás je v kabině víc slyšet?

Michal: Ivan je tady sice delší dobu, ale víc jsem slyšet já, to určitě. On v kabině moc nemluví, pořád

se mucká s Próšou (Ladislav Prošek). Nejvíc je ovšem v kabině slyšet Birhyho (Jiří Birhanzl). Ten má dobré historky.

Myslíte si, že už jste jméno Pánek v Praze dostatečně proslavili, že vás lidé okolo fotbalu znají?

Michal: Dřív ho proslavoval táta tím, jak na našich zápasech pořád hulákal. (směje se) Pak možná i já, protože jsem pořád kecal s rozhodčími. Ale jo, po Praze možná trochu známí jsme.

Ivan: Aritma se netají tím, že chce hrát nahoře, asi jsme i díky tomu víc na očích. Lidé sledují, kdo dává góly. Už jsem i četl, že bratři Pánkové táhnou Aritmu.

Michal: To je jen pro zasmání, je tam několik jiných důležitých hráčů. Celkově je to dobře poskládaný tým.

Ale vy dáváte dost gólů. Myslíte, že na vás trenéři soupeře před zápasy upozorňují?

Michal: Možná tak, že trenéři poradí klukům, ať mi řeknou, že jsem debil, a v tu ránu nehraju a bude po mně. (směje se) Tohle je ve fotbale nejhorší, když trenéři na někoho upozorňují,

Fotbalový osud je svedl do dresu Aritmy.

Ivan už dává více gólů...

... než kdysi úspěšnější bratr Michal.

a ten frajer vám pak dá hattrick. V přeboru to nemá cenu.

Vám se ale daří. Cítíte jste oba během podzimu životní formu?

Ivan: Hraju přebor třetím rokem, než jsem se zranil, měl jsem formu asi největší. Ale těžím z práce ostatních, kdyby tam byl místo mě někdo jiný, mé šance by proměnil taky.

Michal: Z penalty umí dát gól každý.

Ivan: Na Tempu, když jsme hráli o prvního fleka v minulé sezoně, jsi ji nedal. Bohužel jsme tam remizovali (naoko vyčítavě)... Od té doby brácha nesmí penalty kopat. Jsme na penaltu určené tři, ale jeho k ní nepouštíme. Na poslední dvě jsem šel já a dal je.

Michal: (sebevědomě) Já jsem chtěl jít taky.

Ivane, jste nejlepší střelec Aritmy, byl jste vždycky kanonýr?

Michal: (skáče do řeči) Nikdy nebyl a nikdy nebude! (směje se)

Ivan: Taky dokážu zahodit neuvěřitelné věci. Ale v dorostu Dukly jsem dával gólů dost. Můžu hrát na jakémkoliv místě v záloze, i v útoku. Bránění mi moc nejde, což tady o bráchovi platí asi dvojnásobně. (Michal přikyvuje)

Můžete se stát nejlepším střelcem přeboru?

Ivan: Asi můžu, když budu zdravý (v době uzávěrky měl Ivan 9 gólů a ztrácel tři branky na první místo, Michal byl na 5 trefách). Ale nehoním se za tím, že bych nenahrál spoluhráčovi před prázdnou branku, jen abych dal gól. To by udělal brácha.

Michal: Ne, já jsem ten frajer, co to doklepává do prázdné kasy.

Ivan: Takhle jsem ti to tam dal s Třeboradicema na 2:0.

Michal: Vždyť jo, to je super, jsi mladěj, budeš nahrávat.

Jak byste charakterizovali jeden druhého po fotbalové stránce?

Michal: Brácha je technický, umí kopat standardky, nemá problém přejít jeden na jednoho, pomalý taky není, hodně zesílil. Mínusů moc nemá, možná je na hřišti moc tichý, měl by si u beků udělat víc respektu, ale to přijde časem. Dokonce hraje dobře hlavou, spíš je problém jeho hra levou. (chechtá se)

Ivan: Už jsem levačkou dal i nějaký gól.

Michal: To jo, ale nevíš o tom.

A co Michal?

Ivan: Je technicky vybavený, má dobré standardky, umí jeden na jednoho, ale nechce se mu dozadu. Beka bych za něj hrát nechtěl. No a to mluvení s rozhodčími... Dost ho to odvádí od hry, měl by se víc soustředit. Jenže on je schopný se pohádat s kýmkoliv na hřišti i mimo něj. Už se nezmění. Ke své hře potřebuje, aby kecal.

Takže vy jste ten rozumnější z dvojice?

Ivan: Tak by to mělo být.

Michal: Ne, tak to je.

Kdo z vás je lepší fotbalista?

Michal: Před dvěma roky bych řekl sebe, teď mě začíná předhánět.

Ivan: Na téhle úrovni velké rozdíly nejsou.

Jste hodně soutěživí?

Michal: Celý tým je soutěživý. Máme před každým kolem přeboru tipovačku, když někdo trefí všechny výsledky, bere bank. Mám radost, že přišel Marcel Čuba, s tím se často o něco sázíme.

A s brácho?

Michal: My jedeme hlavně v tenise.

Ivan: On se do toho moc nepouští, často nevyhrává, to spíš musím navrhovat já. Vsadíme se třeba o to, kdo zaplatí kurt. Na tenise se projevuje bráchova morální síla, kterou nemá. Psychicky to neunes. Minule jsme odcházeli z kurtu a pán se ho ptal: „Ta raketa ten nápor vydržela? Za léto proti sobě hrajeme tak desetkrát, na výhru čeká asi pět let. Už dostal i kanára. Myslím, že v téhle sezoně získal tak dva sety.“

Michal: Můj soupeř je Rybíz (Ondřej Rybka). Hrál jsem s ním 1:1 na sety a museli jsme to pro neatraktivitu zápasu ukončit. Odpískali jsme to. (usmívá se)

Hecujete se na tenise, sázíte se i ohledně vstřelených gólů?

Michal: Když dá jeden gól a ten druhý ne, má střelec právo být trochu nahoře.

Takže kdyby Ivan útočil na nejlepšího střelce přeboru, mohl by pak být hodně nahoře, ne?

Michal: On to nemůže vyhrát. I když, stane se, že je štěstí unavené.

Ivane, dal byste to bratrovi „sežrat“, kdybyste byl nejlepší kanonýr přeboru?

Michal: To by mi teda dal sežrat!

Ivan: Asi bych mu často připomínal, s kým má tu čest.

Takže mu to Michale radši nepřejete?

Michal: Chci, aby to vyhrál, ale jenom kvůli dědovi. (usmívá se)

Řešíte spolu výkony fotbalistů? Shodnete se na oblíbených hráčích?

Michal: Žádný idol nemám, vždycky se mi ale líbil Tomáš Rosický. Baví mě anglická liga, kde je to jízda a rozhodčí nepískají každou kravinu. Ronald a Messiho neřeším, oba jsou to mimozemšťani.

Ivan: Já fandím hlavně Realu Madrid.

Michal: Cože? Hlavně Spartě! To je naše. Vždyť máš barvy Sparty vymalovaný i pokoj.

Ivan: To nepočítám, to je úplně někde jinde, Sparta je jednička.

Shodnete se na výběru zápasu v televizi?

Michal: To je jednoduché, výběr se řídí tím, na co máme vsazeno.

Kdo je lepší sázkař?

Michal: Já vyhrál víc peněz na jeden tiket, brácha vyhrává častěji po menších částkách.

Máte stejný vkus na holky?

Ivan: To jsme nikdy neřešili, já mám přítelkyni přes čtyři roky, takže se po holkách nekoukám.

BRATŘI PÁNKOVÉ

Ivan Pánek

Narodil se 1. října 1989. Univerzální záložník nebo útočník, jehož poznávacím znakem je číslo 7 na zádech. Stejně jako bratr začínal v Motorletu, později přešel do Dukly, kterou na konci dorosteneckého věku vyměnil za Aritmu. Tady teď hraje třetí sezonu mezi dospělými. říká Ivan Pánek, který má v této sezoně našlápnuto ke slušnému střeleckému výkonu. „Rád bych se dostal přes patnáct gólů,“ plánuje vyučený stavitel, který momentálně hledá práci.

Michal Pánek

Narodil se 3. srpna 1985. Klasický levý záložník s dobrou kopací technikou, který strávil většinu své kariéry v Motorletu, kde si zahrál i mužskou divizi. Byl také v Radotíně a Uhelných Kladech, pak následoval bratra do Aritmy. „S bráchou si fotbalově rozumíme. Znáám ho od malička, přesně vím, co udělá, kam naběhne,“ říká Michal Pánek, který celou kariéru hraje s číslem 11. Pracuje v reklamní agentuře. O víkendů rád objíždí zápasy týmů, ve kterých hrají jeho kamarádi.

Michal: Nejsme blbí, abychom chodili s hnusnými holkami. Hezkou pozná každý. (směje se)

Dokážete se na tréninku pokopat?

Michal: Jsou tam větší adepti, kteří už dva roky nevyhráli fotbal, ti do toho chodí. My se spolu nepokopeme.

Takže v soubojích před sebou brzdit?

Michal: Ne, já do soubojů nechodím. (směje se)

Ivan: Když proti mně hrál za Uhelky, tak jsme se nešetřili.

Michal: Ale pořád jsem na tebe dohlížel. Mám pocit, že tě musím chránit, jsi mladší brácha. Ivan dostal tenkrát od mého spoluhráče loket, tak jsem k němu hned běžel, odstrčil jsem ho a ptal se bráchy, jestli je v pořádku.

Zmínili jste svého otce. Ten je asi rád, že vás vidí pohromadě, ne?

Ivan: Dřív naše zápasy střídal, teď to má pohodlnější.

Michal: Ale pochválil mě tak dvakrát za dvacet let. Bráchu možná třikrát.

Ivan: Je to kritik, ale umí i pochválit, to zase jo.

Co vám nejvíce vyčítá?

Michal: Nemůže skousnout, když kecám s rozhodčími. Já si ale myslím, že byl stejný, možná ještě horší. A taky nesnáší, když kopnu standardku a letí to čtrnáct dní do vápna. To mi pak říká ještě ve čtvrtek.

Myslíte, že jste našli v Aritmě klub, kde společně dlouho vydržíte?

Michal: Deset let už asi hrát nebudu, ale chtěl bych na Aritmě vydržet co nejdéle. Jsou tady dobré podmínky pro fotbal, jsem spokojený. (Ivan přikyvuje)

Máte nějaký společný sen? Třeba vyhrát přebor? Užili byste si společné oslavy víc?

Michal: Chtěl bych vyhrát přebor i pohár, udělat double. Vítěz poháru už jsem, přebor mi chybí. Kdybychom postoupili, určitě by se neopakovalo to, co v divizi předvedl Zlín. Divizi jsem si sice už zahrál za Motorlet, ale ještě jednou bych si to rád zkusil. Tuhle soutěž hrají lepší pražské týmy: je tam Admira, Kopanina, Meteor, Motorlet a další. O tolik horší nejsme, navíc by si to náš areál zasloužil. Proč by se nám to nemohlo povést? A k tomu poháru: bylo by hezké ho vyhrát a pak doma přivítat nějaký ligový tým, to je můj sen.

Ivan: Divize by se nám líbila. Kdyby se podařilo postoupit výš, proč to nezkusit. Říká se, že s vyšší soutěží člověk roste.

Michal: Zhruba deset lidí, co kopou přebor, by se neztratilo ani v lize. Třeba Frýda z Újezdu. Když byl v létě v Meteoru a hráli se Slavií pohár, byl nejlepší na hřišti, dělal si s nimi, co chtěl. A hraje v přeboru. Fotbalově by na to měl. Stejně tak Honza Fíček z Meteoru, to je blázen. Ten byl dal gól snad i Barceloně. ■

INZERCE

UMÍME ZABEZPEČIT COKOLIV

H-S-P

Mechanické, elektronické a speciální zabezpečení

www.h-s-p.cz

Ideální relax Jaroslava Vojtěcha?
Při turistice!

V RUKOU HORNÍKA

ROZHODČÍ JAROSLAV VOJTĚCH V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU SPECIÁLU

TEXT: Lukáš Víkoč / FOTO: archiv J. Vojtěcha

Na jednu otázku odpověděl také otázkou, ženy v pozici rozhodčích mu nevadí, a ač vyjmenoval dobré kantýny, nerad by se dotkl ostatních klubů. Kdo? Zkušený JAROSLAV VOJTĚCH...

Čím se živíte (zabýváte) v běžném životě a jaké vzdělání?

Vystudoval jsem ČVUT, Fakultu strojní inženýrství. Ale již delší dobu pracuji mimo obor. Několik let teď dělám pro velkou mezinárodní telekomunikační společnost v oblasti péče o klienty.

Musí rozhodčí před zápasem striktně dodržovat životosprávu?

Určitě je potřeba rozlišovat úroveň soutěží. Je to stejné jako u hráčů, čím lepší chtějí podávat výkony, tím více musí dodržovat životosprávu. Nechci tím říct, že si mohu před utkáním dát guláš se šesti (i když i takoví kolegové se najdou a na jejich výkonu se to nepozná), ale taky nejdu před utkáním spát třeba v devět večer. Stejně tak alkohol před utkáním není dobrým pomocníkem, ale něco do sebe má rada od zkušenějších kolegů, kteří radívali nechat si malinko rozproudit krev před utkáním. A ve spojení s kafem je to takový rituál, který mi opravdu prospívá.

Co nejhrubšího vám hráč na trávníku kdy řekl? Byl vyloučen?

Za ta léta jsem toho vyslechl dost. Není nic speciálního, co by mi utkvělo v paměti. Tak jak odpovídali kolegové přede mnou, není možné za každou vulgarity vylučovat, ale všechno má své hranice, když po upozornění emoce a vulgarismy pokračují, je třeba to řešit. Ale jedna situace se mi přece jen vybavuje. V okresním přeboru na Mostecku se utkání řídila za pomoci dvou laiků. V jednom takovém utkání během mé první sezony jsem si dovolil nařídit penaltu proti domácímu a po velkých vulgaritách jsem pak ještě vyloučil domácího hráče. Ten mi začal ještě na hřišti i vyhrožovat. Po utkání kapitáni podepsali zápis a já zůstal v kabině sám. Ten vyloučený hráč za mnou přišel a naneštěstí to byl pořádně udělaný horník. Jednou rukou mě snadno zvedl ze země a druhou napráhl a sliboval, že mě přizabije. Nemusím vyprávět, jak malá dušička ve mně byla. Nakonec mě ale pustil a odešel. Byl to ten nejhorší zážitek, který žádná slovní vulgarita nepředčí.

Co říkáte na působení ženských rozhodčích ve fotbale?

Nejsem určitě odpůrcem tohoto trendu a spousta kolegů je opravdu na výborné rozhodcovské úrovni. Na druhou stranu se mi zdá, že v ně-

kterých případech postupují do vyšších soutěží ženy na úkor lepších kolegů právě kvůli tomu, že jsou ženy.

Jaký byl nejúchvatnější zápas, který jste řídil? Čím byl zajímavý?

Radši řídím zápasy, kde tzv. o něco jde, rozhoduje se třeba o postupu nebo o sestupu. Většinou v takových zápasech všichni hrají naplno, ale férově a bez řečnění, na to jim nezbývá čas. Ale vyzdvihnout jeden zápas, to se zase nedá, takových utkání mám za sebou víc.

Kdo je váš rozhodcovský vzor a proč? Máte doma jeho zápasy nahrané a učíte se?

Nikdy jsem neměl svůj vzor. Jen byli, zejména na mezinárodní scéně,

Kdepak životospráva. Bláto poslalo rozhodčího k zemi.

rozhodčí, kteří se mi svými výkony líbili. Ať už to byl Collina, Larsen, Michel nebo i u nás třeba Puček nebo Jirků a spousta dalších. V televizi jsem je sledoval, ale nikdy jsem si nenahrával záznamy.

Na jakém stadionu v Praze mají nejlepší párek a kde nejlepší kantýnu?

Párky či klobásky mám rád, ale posuzovat, kde jsou lepší, se nedá. Po utkání samozřejmě rádi posedíme v kantýně. Nejlepší kantýna se ale nepozná podle kvality občerstvení, nýbrž podle toho, kde se spolu příjemně pobavíme nejen o fotbale, ale o životě vůbec. Dají se jmenovat Střešovice, Vršovice, Měcholupy, Kopanina, ale spousta dalších oddílů se pak může oprávněně cítit dotčeně.

Jak byste potrestal rozhodčího, který prokazatelně přijal úplatek?

To je téma na dlouhé povídání. Je to jako s úplatky v celé společnosti, jen ve fotbale je pro veřejnost vše viditelnější. Jenže skutečnost je většinou úplně jiná, rozhodčímu se nepovede utkání nebo se jedné straně nelíbí jeho správné rozhodnutí, a už se rozhlašuje, že v tom jsou úplatky. A kromě toho se ve fotbale hledá viník vždy jen na straně rozhodčích. Ale že musí existovat druhá strana, která něco nabídně, o tom se moc nemluví. A že existují utkání, ve kterých se dohodnou o výsledku funkcionáři či sami hráči, to se taky moc nerozebírá. Takže odpovím otázkou. Jak byste trestali funkcionáře, hráče a další, kteří se něčeho takového dopustili?

ALEXANDRIA

cestovní
kancelář

Modré nebe k Vaším nohám

se speciálními slevami
5 % | 9 % | 14 %
pro členy a příznivce klubů
Pražského fotbalového svazu

*na rekreační pobyty v Bulharsku, Řecku, na Kypru, v Turecku,
Španělsku, Itálii, Egyptě, na Maltě a v Chorvatsku*

Pro uplatnění slev a další
informace navštivte naše
pražské pobočky na uvedených
adresách nebo nás kontaktujte
telefonicky či e-mailem

ALEXANDRIA
Vodičkova 25, 110 00 Praha 1
Tel.: 221 592 592 Fax: 221 592 593
E-mail: vodickova@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Španělská 2, 120 00 Praha 2
Tel.: 221 466 466 Fax: 222 251 602
E-mail: info@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Galerie Fénix (otevřeno denně)
Freyova 945/35 190 00 Praha 9
Tel.: 211 138 591 Fax: 211 138 595
E-mail: vysocany@alexandria.cz

ZAJÍMAVOST

ZKUSTE SI LIGU FIREM!

V PRAZE SE MŮŽETE ÚČASTNIT NEJVĚTŠÍ
HALOVÉ FOTBALOVÉ LIGY VE STŘEDNÍ EVROPĚ

TEXT: Radim Trusina / FOTO: I. S. C. Sports

Ligu firem může hrát kdokoliv...

Pokud máte rádi fotbal v hale, je pro vás v Praze připravená jedinečná příležitost: můžete se účastnit největší halové ligy ve střední Evropě s názvem Golden Tour (GT). Tahle akce určená pro firmy všech druhů podnikání ale není pouze o fotbale. Je výbornou možností, jak skloubit pracovní kolektiv a více zapojovat přepracované zaměstnance do sportu. Tím jim můžete pomoci k lepší fyzické i psychické pohodě, ale také si zajistit efektivní prezentaci své firmy prostřednictvím soutěže spojené se společenskými večery ligy. Co důležitého byste o zajímavém projektu měli vědět?

Z historie GT

V roce 1998 vznikla myšlenka uspořádat fotbalovou halovou ligu firem pro více regionů, a to nejen

v České republice, ale i na Slovensku. Na první ročník se do Prahy podařilo získat deset týmů, od té doby každým rokem přibýval jak počet mužstev, tak i počet soutěží, reklamních a mediálních partnerů. „V Praze jsme měli v ročníku 2011 padesát týmů. Jinak má celá rodina Golden Tour celkem 102 týmů, které se jí účastní,“ říká k projektu Michal Přibíl, jeden z majitelů pořadatelské agentury I. S. C. Sports. Hraje se nejen v hlavním městě, ale i v Brně (12 týmů), v Plzni (8 týmů), v Bratislavě (20 týmů). „Premiérovou sezonu si odbyla v letošním roce Golden Tour v Ostravě, kde se setkala s velkým úspěchem a spokojeností všech dvanácti účastníků,“ pochvaluje si Přibíl. „Celý projekt každoročně vrcholí turnajem Euro Golden Tour, který se letos uskutečnil v Ostravě v závěru roku 2011, a to za účasti nejlepších českých a slovenských týmů.“

Pro koho je GT určena?

GT je otevřená všem společnostem, ať již ze soukromé či státní sféry. V současné době jsou zastoupeny obrovské nadnárodní korporace (např. O2, JP Morgan, Adidas), významné české firmy a instituce (např. Seznam.cz, Policie ČR, ČEZ), ale i firmy spíše lokálního významu. Projektu se mohou účastnit všichni amatérští sportovci. „Jediné omezení platí pro účast aktivních hráčů první a druhé fotbalové ligy a nejvyšší soutěže fotbalu,“ vysvětluje Přibíl. Jinak mohou hrát pod hlavičkou firmy všichni, ani to nemusejí být zaměstnanci. „Z našich zkušeností vyplývá, že je to vždy zhruba polovina zaměstnanců a polovina hráčů, kteří třeba ve společnosti pracovali nebo mají nějakou vazbu na osoby blízké firmě,“ říká Přibíl. „Rozhodně není podmínkou k přihlášení týmu do soutěže, že by za něj mu-

seli hrát výhradně zaměstnanci. Je ale pravda, že některé firmy to mají jako prioritní podmínku, aby lidé z týmu figurovali i ve společnosti, kterou tým reprezentují, a zároveň je to pro ně i určitý sportovní benefit.“

Co vše vás v GT čeká?

Každá liga v rámci GT se skládá z pěti hracích dnů. V jednom čeká na tým 4–5 utkání. Hraje se pouze o víkendy, hrací dny následují po cca 14 dnech (dle rozlosování soutěže). V pražských soutěžích GT si tým odehraje celkem 20 utkání za sezonu. „Je to skvělá šance jak pro zimní přípravu fotbalistů, tak pro vyžití fotbalových nadšenců,“ myslí si Přibíl. V rámci projektu se zápolí o postupy do vyšších soutěží, o peněžní odměny, věcné ceny či o účast na závěrečném jednoduchém mezinárodním turnaji Euro Golden Tour. Rozlosování sou-

těže probíhá na slavnostním zahájení několik týdnů před startem samotných zápasů. Sezónu již tradičně zakončuje galavečer spojený s předáváním cen nejlepším týmům i jednotlivcům, kterého se účastní také vybraní hosté z řad profesionálních fotbalistů či osobností z kulturního života.

Kdy, kde a podle jakých pravidel se hraje?

Liga firem se koná každoročně od ledna do dubna. „Pražská část se odehrává v jedné z nejmodernějších hal pro indoor aktivity v České republice – Aréna Sparta Podvinný Mlýn,“ říká pořadatel Přibíl. „Pravidla jsou kombinací futsalu a velkého fotbalu, blíže to má spíš k futsalu. Každopádně pravidla jsou specifická, hraje se ve čtyřech plus brankář.“

Proč pro vás může být GT atraktivní?

„Každá společnost si tady najde své představy a místo. Někdo „pouze“ reprezentuje společnost fyzicky, další má zájem o reklamní spolupráci, aby zviditelnil svoji značku. Projekt je ale zajímavý především tím, že máte možnost poznat řadu nových lidí, kontaktů, kamarádů,“ tvrdí Přibíl. „Chceme akci dostat ještě více mezi lidi. Má velký sportovní i společenský potenciál, ale stále evidujeme velký počet firem, které o projektu nevěděly nebo neslyšely.“ Na turnajích můžete potkat zajímavá jména. „V mnoha týmech se objevují i známí fotbalisté. V Golden Tour hrají Vladimír Šmicer, Jan Maroši, Verner Lička, Jakub Dovalil, dále se můžete potkat také s motocyklovým závodníkem Lukášem Peškem,“ láká Přibíl, který by do budoucna chtěl ve všech směrech zlepšovat úroveň ligy, ale v dnešní složité době má ztíženou úlohu. „V tuto chvíli je pro nás důležitější udržet stávající vysokou laťku,“ říká Přibíl.

Jak se přihlásit?

Do ligy se může přihlásit jakákoliv firma, jedinou překážkou při vstupu do Golden Tour může být naplněná kapacita. Aktuální informace o volných účastnických místech a možném přihlášení vašeho týmu dostanete

O zajímavé souboje není nouze!

K soutěži patří také oblíbené společenské akce.

na e-mailu: info@isc-sports.cz. Startovní ligy firem v Praze v roce 2012 je 22 tisíc Kč + DPH, v ostatních městech 20 000 Kč + DPH.

Cena kromě účasti v soutěži zahrnuje:

- zajištění pitné vody na každém hracím kole (balená/barelová)
- každý hráč má nárok na bagetu, klobásu nebo oběd v každý hrací den (dle aktuální nabídky)

- 2x volné vstupenky na slavnostní zahájení
- volné vstupenky na slavnostní zakončení
- na každé akci je zdarma pivo + nealko nápoje, káva a čaj
- uvedení názvu společnosti na plakátu vydávaném k akci
- verbální prezentace společnosti v hale při akci
- uvedení názvu společnosti v katalogu a ve výsledcích
- zajištění katalogů a plakátů, které jsou vydávány k akci
- doprovodný program v hale (dle aktuální nabídky)
- uvedení týmu na tipovacím portálu www.goldentip.cz

Jsou s GT spojené nějaké další náklady?

Ne, jen startovné. Každá společnost má možnost vytvořit si pevnou soupisku pro dvacet hráčů. O ty je pak postaráno v podobě servisu při zahájení projektu na oficiálním rozložení akce s pohoštěním, samozřejmě při sportovní části v hale (šatny, sprchy, VIP zóna s občerstvením, pitný režim), ale také při tradičním slavnostním zakončení, což je galavečer na bázi „Fotbalisty roku“. „Žádné další náklady týmy s účastí nemají. Ani jim nehrozí žádné sankce, nejsme zastánci takového přístupu,“ uzavírá Přibíl.

PŘEHLED VÍTĚZŮ PRAŽSKÉ GOLDEN TOUR

2001: RAIFFEISEN	2007: MICRONIX
2002: EUHOTEL PRAHA	2008: T-MOBILE
2003: DUOKERAM	2009: POLICIE ČR – PRAHA
2004: HOTEL PANORAMA	2010: JP MORGAN
2005: EUHOTEL	2011: JP MORGAN:
2006: MICRONIX	

Na staré Slavii na Letné útočí domácí na branku Pardubic. Budova Zemědělského muzea za ochozem usnadňuje představu o někdejší poloze stadionu červenobílých.

STOPY ZMIZELÝCH HŘIŠŤ

KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU

TEXT: Miloslav Jenšík / FOTO: archiv autora

Základ fotbalového utkání – hřiště. V průběhu dvacátého století jich desítky uvolnily místo pokračující výstavbě metropole. Spolu s nimi zmizelo z pražské fotbalové mapy i mnoho někdejších klubů. Dávno není potuchy třeba ani po památném kolbišti na Císařské louce, na kterém si to 27. března 1896 poprvé rozdala obě „S“.

Hřiště je tam podnes, jenže jiné a jinde. Císařská louka bývala mnohem prostornější než dnes; jinak by si také sotva vysloužila tak honosný název. Kdysi se táhla od říčního břehu až ke kolejisti smíchovského nádraží. Nositelem jména je však už dávno jen ostrov, který od pevniny oddělilo umělé vyhloubení vltavského ramene pro vorový přístav, otevřený roku 1902.

V blízkém sousedství nádraží bývala před vybudováním chuchelského závodistiště dostihová dráha, využívaná vždy pouze po pár podzimních týdnech. Uprostřed jejího oválu směli po většinu roku pražští fotbaloví průkopníci prohánět míč. Stačilo složit nevelký poplatek. Branky si ovšem museli

přinést vlastní. A tak měšťanské rodiny na procházce potkávaly početné hloučky mladíků, z nichž někteří nesceli tajemné tyče. Břevno nahradil kus provazu.

Již předtím se kopávalo také na Letné, ale oba slavné kluby se tam usadily až o něco později. Na počátku ligových časů sídlily na pláni dokonce tři kluby elitní soutěže – třetím byl německý menšinový DFC. Až do megalomanských změn, zaviněných stavbou Stalinova pomníku a potřebami každoročních monstrózních vojenských přehlídek, tam měly domovské právo i menší kluby, třeba Malostranský SK nebo Čechie Praha I.

S bouřlivým rozvojem Prahy, po roce 1918 hlavního města samostatného státu, který se měl čile k světu, musela mnohá hřiště vyklidit pole stavebnímu ruchu. Imunní vůči tomuto tlaku nemohly být a nebyly ani ligové kluby.

První padla Ohrada

Žižkovská Viktoria měla Na Ohradě své původní hřiště od roku 1908;

jeho někdejší polohu lze situovat někde mezi hotel Vítkov a Biskupcovu ulici. Hned vedle se usadily i další přední kluby této městské části, Union a Slavoj. Postupně se odtamtud musely vystěhovat všechny tři, ale první rána dopadla právě na prvotní Viktoru. Na podzim 1927 dostala úřední výměr, podle kterého měla okamžitě odstranit všechny klubové stavby a opustit pozemek určený pro výstavbu obytných domů. Všechny snahy dosáhnout alespoň odkladu byly marné.

Žižkovští tedy ještě v neděli 6. listopadu v posledním podzimním domácím utkání porazili Vršovce (pozdější Bohemians) 4:1 a pustili se do smutného bourání. Nové hřiště dokázali otevřít až za dva a půl roku. Bylo by se jim líbilo na Vrchu sv. Kříže, ale odlámání skály by nutně prodražilo stavební náklady. Nakonec se usadili za hranicemi své čtvrti, Na Třebešíně. Někteří pravověrní fanoušci to klubu nikdy neodpustili – vždyť to bylo ve Strašnicích, na které se byli zvyklí dívat svrchu...

Roku 1928 musel ČAFC podob-

ně opustit rodné Vinohrady. Ve své prvotní éře bývala Čafka doma kousek za Florou naproti Olšanským hřbitovům. Kuriózní konečný důvod vystěhování popsal roku 1969 jubilejní almanach k sedmdesátinám klubu. „Hřiště se stalo předmětem exekucního řízení, včetně kabin a celého vybavení. K této finanční katastrofě došlo nešťastnou náhodou, když míč překopnutý přes ohradu zasáhl na dnešní Vinohradské třídě koně záběhlického kočho. Kůň utrpěl úraz a nakonec musel být utracen.“

Čafka byla pojištěna, ale ne proti takové nehodě. Na zaplacení náhrady za koně v pokladně nebylo; klub byl ostatně v té době svým borcům dlužen gáze za několik měsíců. Tehdejší profesionální týmy měly povinnost platit hráčům minimálně 200 Kč měsíčně. I když kupní síla koruny byla mnohonásobně vyšší než dnes, nešlo o závažné sumy. Hráči by počkali, ale exekutor byl nelítostný.

Slávislická kalvárie

Staroslavský klub se stěhoval až na konečnou tramvaje na Spořilově. Na mimořádně exponovaném stavebním místě při Vinohradské by se byl ale stejně už dlouho neudržel. Potřeba stavět nové a nové obytné domy ho časem dostihla i na nové adrese.

Záměry výstavby města už ve třicátých letech minulého století ohrožovaly i oba nejslavnější kluby; na Letné měla tehdy vyrůst honosná vládní

čtvrt'. Za vydatné pomoci vlivných příznivců z řad politiků i státního a městského aparátu vedli červenobílí i rudí úspěšný boj na zdrženou, ale pro jistotu už se ohlíželi po nových možnostech; spartané v Dejvicích, slávisté v Braníku nebo na východní straně Štvanice, tam, kde je naše tenisová Mekka. Nakonec se obě „S“ na Letné udržela.

Za bojů Květnového povstání byl spartánský stadion v části při dnešní Třídě Milady Horákové poškozen, slávistický ale lehl popelem. Jeho znovuzrození trvalo tři roky. Jen byl však na jaře 1948 znovu otevřen, už tu byl přípis z radnice s Jobovou zvěstí: stadion musí z pláně zmizet!

Původně to mělo potkat i Spartu. U té nakonec převážilo pojetí, že musí pouze obětovat část hlediště za jižní brankou, aby tam mohla vyrůst tribuna pro vojenské defilérky. Slavia však dostala šibeniční lhůtu k likvidaci stadionu, na kterém se hrávaly i mezinárodní zápasy a sváděly četné bitvy slavného Středoevropského poháru: do konce roku 1950 – přesně k padesátému výročí příchodu klubu do těchto míst – vypadnout z Letné! Ještě tam 3. prosince 1950 sehrála poslední podzimní ligový zápas s karlínskou Čechií (3:3) a sbohem!

Stačí se rozhlédnout po pusté pláni – stadion mohl v jejím jihovýchodním cípu stát dodnes; jen se snad mohl posunout o pár desítek metrů. Nebo mohlo gymnázium v ulici Nad Štolou vyrůst někde jinde...

V novém klubovém stánku v Ede-
nu se poprvé hrálo roku 1953. Ale jen na chvilku; brzy vyšlo najevo, že je třeba překopat celé podloží, a tak se sešívání načas znovu vrátili do podnájmu na Spartě. Ve Vršovicích se trvale zabydleli až ve druhé polovině padesátých let. Dlouhá léta provizorií je však přišla draho. V rozpětí let 1951–1963 tým ověnčený historickými vavříny třikrát sestoupil z nejvyšší soutěže...

Bez vlastního hřiště se dá improvizovat rok, dva. K trvalému úspěšnému životu to rozhodně není. ■

DOBOVÉ STŘÍPKY

ŠAMPIONI Z PODNÁJMU – Bez té pravé domácí půdy vyvállit mistrovský titul, tomu už se dá říkat husarský kousek! Poprvé to dokázala v lize 1927–28 Viktoria Žižkov, ta však byla ztrátou svého hřiště postižena až v jarních odvetách. V sezoně 1947–48 mistrovská Slavia absolvovala všechny své domácí zápasy na spartánském trávníku. Oba zápasy s věčným rivalem tam sice prohrála, přesto však měla při konečném účtování bod navrch!

PLICHTA NA INVALIDOVNĚ – Roku 1950 měli titul na dostřel Klokani; stačilo dát v posledním utkání o gól víc... Zelenobílí se tehdy rozhod-

li nahradit proslulou černou škváru svého hřiště trávníkem, a tak museli celý podzimní druhý poločas soutěže absolvovat v podnájmech. Šly jim náramně k duhu – kolo před koncem vedli tabulku o bod před pozdějším bratislavským Slovanem a Spartou! K poslednímu mači v neděli 3. prosince si Teplické pozvali do Karlína. Na papíře se všechno zdálo být jasné: rozjetý lídr soutěže proti devátému v pořadí! Mělo to však háček – deváté místo ve čtrnáctičlenné soutěži, kterou měli opustit poslední čtyři, zavánělo propadlím! Žlutomodří se bili o záchranu jako lvi, nervózní zápas skončil 1:1. Oba pronásledovatelé Vršovické bodové dostihli a díky

lepšímu skóre je odsunuli až na třetí místo. Ještě ironická pointa: až po dohrání soutěže bylo rozhodnuto, že ligu opustí jen poslední dva! Severočeši byli tedy vlastně již několik kol za vodou...

UTONUL I KORÁB – Ke známým „štacím“ ligové Prahy patřovalo i hřiště SK Libeň Na Korábě. Dokonce i v hokeji – protože v zimě si tam vždycky před tribunkou vybudovali kluziště, na kterém se po dvě zimy uprostřed čtyřicátých let také bojovalo o ligové body. Libeňští fotbalisté naposledy ligu opustili roku 1947. V poúnorovém období se klub začlenil do ČKD Sokolovo, a když se tam později uchý-

lila i Sparta, stal se nedávný prvoligový tým jeho béčkem. Hřiště klub o pár let přežilo, ale pak také zmizelo v ne-návratnu.

GOLF JE GOLFI – Starším fanouškům velice chybějí i další dvě hřiště: někdejší smíchovská Tatra u Železničního mostu, proslulá zimními turnaji předních mužstev, a už zmíněná Invalidovna. Obě potkal podobný osud. Nemusela ustoupit bytové výstavbě – ale „neviditelné ruce trhu“. SK Smíchov (kdysi elitní amatérský tým, později účastník III. ligy) zanikl, exilgová karlínská Čechie se přestěhovala do Dubče, aby uvolnila místo pro golfové odpaliště. ■

Roli orientačního bodu hraje na snímku z libeňského Korábu budova školy v pozadí, která tam také stojí dodnes.

Snímek parádního gólu z roku 1947 z hřiště Viktorky na Třebešíně. V pozadí je jasně patrný klopený oblouk cyklistické dráhy, kterou tam zbudovali v letech druhé světové války.

Trávník, hřiště, tréninkové brány – to je denní chléb Martina Frýdka.

BÍLKOVÍ SE NEDIVÍM

MARTIN FRÝDEK TRÁVÍ CELÉ DNY NA STRAHOVĚ, KDE KOUČUJE SPARTÁNSKÝ DOROST

TEXT: Štěpán Šimůnek / FOTO: Ondřej Hanuš

V 90. letech byl jedním z pilířů Sparty, která tehdy budila respekt po celé Evropě. MARTIN FRÝDEK hrál i v reprezentaci, ale v cizině díru do světa neudělal a jeho kariéra tak nějak vysuměla do ztracena. Ovšem ani nevydařené angažmá v Německu nebo osobní neúspěch na EURO 1996 v něm nevyvolaly pocity krivdy. Dvaatřicetiletý Frýdek dnes trénuje spartánský A-dorost U-17 a práce s mládeží ho naplňuje.

Dlouho bylo jasné, že po skončení kariéry neopustí zajaté koleje a nadále se bude věnovat fotbalu. Mimo jiné i proto, že na podnikání, oblíbenou činnost někdejších fotbalistů, prý nemá nátlak. „Podnikat jsem nikdy nechtěl, nemyslím, že je to pro mě. V tom oboru jsou potřeba ostré lokty,

kdežto já se radši snažím s každým domluvit. Na podnikání fakt nemám povahu,“ vysvětluje Martin Frýdek, který hráčskou dráhu plynule vyměnil za trenérinu.

Může za to Suchopárek

V tom, že se osmatřicetinasobný reprezentant stal koučem, má prsty jeho někdejší spoluhráč z národního týmu. „Za to, že trénuji mládež, může vlastně Honza Suchopárek,“ usmívá se Frýdek. „Když jsem v roce 2004 končil v Xaverově, zavolal mi, jestli s ním půjdu studovat na trenéra. My jsme měli kdysi od někdejšího šéfa svazu pana Chvalovského slíbené, že když na EURO 96 uděláme dobrý výsledek, budeme mít možnost nastudovat profilenci bez zkoušek,“ dodává

na vysvětlenou. „Jenže v době, kdy jsem do toho chtěl jít, někdy v roce 2003, už tam ale nebyl, takže jsme s Honzou a dalšími museli normálně podat přihlášky. Tak jsem se dostal na dva roky ke studiu profilence do Olomouce,“ popisuje muž, který tehdy ještě hrál za Xaverov, takže tři týdny v měsíci hrál fotbal a zbylý čas věnoval studiu.

A jaký byl Martin Frýdek student? „No, nějak jsme to tam zvládli,“ směje se. „Šli jsme do toho z jedné vody načisto. Ostatní kluci, co tam byli s námi, měli za sebou několik let studia a dělali stejné zkoušky jako my. Ale i přesto, že jsme byli takhle hození do vody, jsme to úspěšně dokončili a profilenci dostali.“

První rok v pozici trenéra strávil v Kolíně, ovšem ač prý tým předvá-

děl solidní fotbal, poroučel se o patro níž. „Vlastně hned vzápětí jsem dostal nabídku jít do mládeže Sparty, nejdřív jako asistent a postupně se ze mě stal hlavní trenér. Tedy v uvozovkách hlavní, protože u žáků jsou termíny hlavní a asistent dost pořídní,“ tvrdí. „Tady na Strahově to máme hodně propojené, nahoře jsou kabiny, kde sídlí všichni trenéři od dorostu po žáky, což je pět trenérů. Sedíme tam, vyměňujeme si postřehy, diskutujeme, je to komplexní spolupráce. Stejně jako trenéři žáků mají v merku dorost, já jezdím zase na jejich zápasy,“ prozrazuje.

Frýdek je na Spartě už šestým rokem a práci s mladíky si nemůže vynachválit. „Nejvíce mě těší, když vidím na klucích pokroky. U mladých je to tak, že za čtrnáct dní můžou o velký kus poskočit, a když vidíte, že se to povedlo a že na tom máte nějaký podíl, je to super pocit,“ pokyvuje muž, kterému rukama prošlo mnoho hráčů současného spartánského „áčka“ v čele s Ladislavem Krejčím.

Trenérské cíle si ovšem žádné nedává. „Sice se nijak nezříkám toho, že

Tak kam dneska míříme?

Se Spartou je Martinův život spojen dodnes.

bych v budoucnu třeba trénoval v lize, vždyť proto mám koneckonců tu licenci, ale nejsem typ, který by někam volal a nabízel se. Když bude nabídka, tak se to může řešit, ale momentálně mě to s mladými fakt naplňuje,“ ujišťuje.

Leverkusen? Žádná zášť

Martin Frýdek strávil nejlepší hráčská léta v klubu, do něhož se po letech oklikou vrátil. „Ve Spartě jsme v devadesátých letech měli výborný mančaft, skoro všechno jsme vyhrávali. Nezapomenutelné jsou samozřejmě zápasy s Olympiquem Marseille nebo Barcelonou, ale mně asi nejvíce zůstala v hlavě sezona 1996–97,“ překvapuje. „Tehdy nám pod trenérem Petrželou utekl začátek ligy, prvních pět zápasů jsme nevyhráli a vypadalo to špatně. Pak jsme ale doma porazili Hradec 1:0, byl to utrpený zápas, ale nakopl nás tak, že jsme ligou projeli a stali se mistry. Byl to můj poslední rok ve Spartě, než jsem šel do Německa, možná i proto si na něj hodně pamatuji,“ přemítá.

V našlapaném kádru Leverkusenu se však rychlonohý záložník neprosadil. Čím to? „To by mě samotného zajímalo. Tenkrát tam byl trenér Daum, který mi říkal, že je se mnou spokojený, ale nestavěl mě. Šel jsem za ním s tím, že bych chtěl odejít, ale on mě neustále ujišťoval, že se mě nechce zbavovat, že takové hráče potřebuje. A pak jsem buď vůbec nebyl nominován k zápasu, nebo jsem tam šel na pět minut,“ kroutí hlavou. „Ze Sparty jsem byl zvyklý hrát, takže tohle bylo hrozný. Měl jsem tehdy nabídku z Rapidu Vídeň, ale bohužel to nevyšlo.“

Po roce tedy Frýdek odešel na hostování do Duisburgu, kde sice nastupoval, ale ani tady díru do světa neudělal. „Byl tam velký rozdíl v kvalitě mužstva. Hráli jsme o záchranu a trenér mi řekl, že potřebuje bojovníky a tvrdáky, kteří budou lítat do soubojů a do skluzů, a takový já nebyl,“ nachází příčiny nezdaru.

Na řadu tak přišel zase přesun, tentokrát zpět do tuzemské ligy. „Mohl jsem se vrátit do Leverkusenu, a kdybych věděl, že trenér Daum bude mít

ty známé problémy s drogami, asi bych to i udělal, ale bohužel. Takže jsem vzal zavděk nabídkou Teplic.“

Nebere neúspěšnou zahraniční štaci jako křivdu? „Tak to vůbec ne. Takový je fotbalový život, zkusil jsem to a prostě to nevyšlo. Necítil jsem žádnou zášť, bral jsem to jako velkou zkušenost,“ tvrdí.

Martin Frýdek byl i neodmyslitelnou součástí reprezentace, patřil k jejím pilířům v kvalifikaci o EURO 96, na samotném úspěšném turnaji si však moc nezahrál. Odkopal pouze první poločas zápasu s Německem, pak už šanci nedostal. „To byla moje chyba, nehrál jsem tenkrát dobře. V tom zápase s Německem se nedařilo celému týmu, ale bohužel jsem to odskákal já. Navíc místo mě naskočil Patrik Berger, kterému se začalo dařit, a bylo jasné, že už to nepůjde,“ vysvětluje.

Stejně jako po neúspěšném angaž-

má v Německu však nehledá chybu v jiných a nestěžuje si. „Že bych to měl trenéru Uhrinovi za zlé? Ani náhodou, žádná křivda, žádná zášť, prostě se mi to v Anglii nepovedlo. Hlavní bylo, že jsme měli super tým, který udělal úspěch.“

„Frýdaš“ se v národáku párkrát objevil ještě v kvalifikaci o MS 98, ale to už spíš paběrkoval. „Logicky, vždyť jsem v Leverkusenu nenastupoval. Tehdy to nebylo tak, že by se povolávali hráči, kteří v klubu sedí na lavičce, bylo z čeho vybírat. Dneska to je bohužel naopak,“ myslí si, ovšem v jeho slovech není skrytý žádný atak na reprezentačního trenéra. „Michal Bílek to má těžké, on bere z toho, co je. Všichni ho vidí jako důvod toho, že se teď reprezentaci nedaří, ale když nejsou hráči, je to těžké. Vůbec se nedivím, koho tam bere, nikdo jiný tu prostě zatím není,“ zakončuje. ■

ZMĚNY V TRÉNINKOVÝCH METODÁCH (JAK NA POHYBOVÉ DOVEDNOSTI)

**ZÁKLADEM JE V SOUČASNOSTI TECHNICKÁ VYSPĚLOST, PRACUJE SE
S MÍČEM, TEPRVE PAK MAJÍ PROSTOR DALŠÍ ČINNOSTI**

TEXT: Lukáš Vrkoč / FOTO: Pavel Slaviček

Práce s míčem rovná se předpoklad
pro správnou výchovu mládeže.

Tak jako se mění herní styl fotbalových týmů, vyvíjí se i tréninkový proces. A zatímco dříve měly přednost družstva starších, ne-li dokonce dospělých, dnes se správně začíná u dětí z přípravy a mladších žáků. V ideálním modelu vycházejícím z holandské, španělské a portugalské školy je naprosto odbouraná hrubá příprava, vše se

odvíjí od práce s míčem, do které se vkládají další pohybové dovednosti a fyzická příprava, jimž se na základě podkladů Komise mládeže PFS budeme věnovat. „*To, co se dá dělat s nejmenšími, můžeme velice úspěšně uplatnit u kohokoliv, klidně i u mužů,*“ tak zní základní poslání náhledu na přípravu tréninků mládeže...

I. RYCHLOST

Úplně nejdůležitější hledisko. Když je hráč technicky vespělý, ale není rychlý, ztrácí perspektivu pro nejvyšší úroveň.

Jak na to: V důsledku sledování trendů poslední doby došlo ke změně, a tou nejzásadnější je, že se

rychlost trénuje v průběhu celého roku. Do každého tréninku bez ohledu na období se musí zařadit nějaká rychlostní vložka. Důvod? Ve chvíli, kdy se z dětí dělají vytrvalci, mění se jim skladba svalstva, takže se adaptují na zátěž vytrvalostní, ale nedovedou ji převést na rychlostní. Proto se doporučuje odbourat rychlostně-vytrvalostní zátěž a soustředit se na rychlost zvlášť. Ideální je zapojit ji do nějakých soutěží, závodů atd. Například soubor dvojice o míč po sprintu je motivující na rozdíl od samotného běhu.

Chyby: Malé děti jsou připravované na tzv. hokejové zatížení, kdy jsou nuceny během tří minut ze sebe vyždímat maximum. Tím se jim v těle vytvoří laktát, ale vinou chybějících

Kdepak, vytrvalost se už netrénuje samostatně...

... ale v zápasech.

Bez silného korzetu těla se neobejdou ani děti.

V zimě rozhodně neplánujte hrubou přípravu!

enzymů, které jej dokážou odbourat, dochází k poškození organismu. Proto se do 12 let absolutně nedoporučuje trénovat rychlostní vytrvalost, tzn. jakákoliv cvičení od 60 do 180 vteřin.

2. VYTRVALOST

Nezbytně nutná součást připravenosti jednotlivce, kterou ovšem není možné u dětí jakkoliv samostatně trénovat.

Jak na to: Hra. Jediné slovo stačí a vytrvalost přijde sama. Běhání bez míče je přežitkem, vše musí být spojeno opět s míčem. Obecně totiž platí, že děti snesou 3x10 minut lépe než 4x3 minuty, protože vědí, že musí hospodařit se silami a ne vydat

všechny v určitém úseku a dostat se do zmíněného laktátu. Byť se to nemusí zdát, vytrvalost zapojí naprosto automaticky.

Chyby: Žádné běhání pod sporttesterem, nic takového! Do tréninků se podle nejnovějších metod podobné „vychytávky“ nedávají.

3. SÍLA

Také u další důležité složky výkonosti jednotlivce došlo ke změnám. Už dávno se nesleduje, kdo kde kolik nazvedá, ale vše je spojeno s celkovou pohybovou připraveností.

Jak na to: Naprosto podstatné je mít pevný střed těla, takzvaný korzet.

Pokud ho má pro příklad dvacetikilový kluk, může v pohodě přetlačit jednou tak těžkého protivníka, který sice chodí do posilovny, ale nemá celkovou stabilitu. Síla se proto musí trénovat specificky v rámci různých her a je dobré do nich zapojit novinky. Cvičení na bosu nebo pilates jsou aktivity, které jsme dříve neznali, ale dnes ideálně posilují základní stavbu těla a přitom nejsou vnímány jako silová cvičení. K nim je dobré vložit různá přetahování, vytlačování, skládky a další podobné soutěže, při nichž se pracuje se stabilitou a vlastní váhou, nikoliv s absolutními hmotnostmi.

Chyby: Posilovna! Dítě do patnácti let by sem v žádném případě nemělo chodit cvičit a zvedat bůhvjaká závaží. Bez fitness centra se v pohodě obejde.

4. OBRATNOST

Činnost, která nejvíce vychází z všeobecné přípravy, kterou ovšem musí poskytnout dítěti v útlém věku rodina a škola.

Jak na to: Gymnastika a atletika jsou sporty, jejichž prostřednictvím lze obratnost a koordinaci pilovat, aby fotbalisté nevypadali toporně. Bohužel je ale leckdy pozdě, protože na tomto druhu přípravy je nutné opravdu makat odmala v rámci všeobecných do-

vedností. Přitom jde o činnost, bez níž se na nejvyšší úrovni absolutně nejde obejít!

Chyby: Obratnost se netrénuje! V naprosté většině selhává škola, protože jakákoliv gymnastická průprava v ní neexistuje. Vždyť kolikrát dváctileté děti neumějí ani kotoul.

5. SOUHRN

Pokud dítě zvládne vstřebat základní čtyři body fyzické připravenosti, ovšem vhodně a spravedlivě podávané, má velký předpoklad k tomu, někam se v kariéře dostat. V případě absence jedné z dovedností šance prakticky mizí, neboť se během fotbalových zápasů vzájemně prolínají. Navíc při opomíjení kterékoliv ze zmíněných složek hrozí i zdravotní rizika. Při tom všem je však nutné mít na paměti, že se podle moderního střihu opravdu nic netrénuje bez míče, vše je ideálně podáváno formou hry a nově se zejména u mládeže odstupuje od samostatných kondičních tréninků. Když to všechno trenéři vstřebají, pak je zde předpoklad, že děti budou správně připraveny pro budoucí kariéru. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA**
STEINFELD

Trenéři chtějí brankářské škole vrátit někdejší lesk!

VÝCHOVA BRANKÁŘŮ V ČECHÁCH

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ ROZJÍŽDÍ ZA ÚČASTI ZVUČNÝCH JMEN PROJEKT NA VZDĚLÁVÁNÍ TRENÉRŮ, KTERÍ SE VĚNUJÍ GÓLMANŮM

TEXT: Lukáš Vrátoč / FOTO: Ondřej Hanuš a archiv

I trenéři se musejí vzdělávat! A tak UEFA v Praze uspořádala seminář, kde představila osnovu brankářských trenérských školení, a PFS následně postavil kurs, v rámci něhož za účasti Ivo Viktora, Petra Kostelníka, Petra Kouby a dalších bývalých vynikajících gólmánů ukáže trenérům brankářů, jak správně pracovat.

O co konkrétně jde? Pražský fotbalový svaz by rád oslovil oddíly a jejich funkcionáře, aby si uvědomili, že výchova zejména u mládeže nejde dělat jen s nadšením, ale že je pro ni zároveň nutné získávat informace, jak správně pracovat. A takové školení pro trenéry brankářů, plánované na leden 2012, které v Čechách ještě neproběhlo, bude zcela mimořádnou akcí. I z důvodu, že se na ní objeví

zmíněné gólmanské veličiny let minulých. **PETR KOSTELNÍK**, někdejší brankář mj. Dukly a Sparty, je jedním z potvrzených spoluvůdců projektu a v následujícím minirozhovoru jej představuje:

Co si od vzdělávání trenérů gólmánů slibujete?

V první řadě jsem měl velký zájem na tom, abychom se všichni ve svých názorech na výchovu brankářů sjednotili. Jsem velice rád, že nám bude nápomocen i Ivo Viktor, a doufám, že rozjedeme dlouhodobou spolupráci, která vrátí kdysi vyhlášené československé a později české brankářské škole lesk. Po letech podceňování situace máme rozhodně co napravit už jen tím, že se opravdu sejdeme a řekneme si, kde máme nedostatky a kde naopak tréninky brankářů dobře

fungují. Věřím, že na základě propojení teorie s praxí jsme pak schopni během pár let opravdu sjednotit naši práci.

Je projekt udržitelný dlouhodobě?

Pokud budou v projektu figurovat lidé, jako je pan Viktor nebo Petr Kouba, Jiří Krbeček, Luděk Mikloško a Pavel Srnčík, pak věřím, že v horizontu pěti deseti let můžeme reálně fungovat.

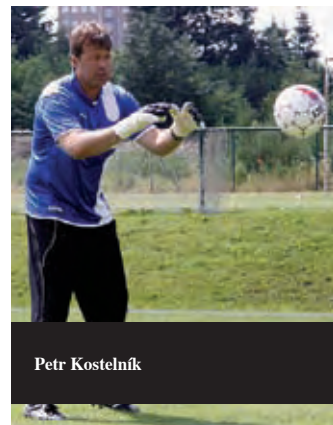
Může být generační mix jmenovaných gólmánů tím pravým pro správný vývoj trenérů brankářů?

To je úplně to nejlepší, co může být! Vidím to i v praxi, na Dukle mám dva asistenty ve věku kolem pětadvaceti let a právě mix mojí generace s nimi je zejména pro děti ideální už jen tím, že kolegové k nim mají věkově blíž a svěřenci od nich dokážou vstřebat

určité myšlenky lépe. I proto říkám, že zvolená kombinace je výborná.

Přítomnost vás bývalých reprezentantů či aspoň ligistů může být motivační pro mladé trenéry i hráče z toho hlediska, že jejich tátové řeknou: „Ten chytával výborně, určitě bude mít co předat...“ Nebo se pletu?

Řekl jste to přesně! Sám se i jako šéftrenér běžně účastním tréninků, což je dobré i v tom, že se můžeme malým brankářům ve více lidech věnovat individuálněji, ale i z pohledu těch tatínků, kteří jsou spokojeni, že Kostelník je u toho a o děti je zároveň efektivně postaráno. ■

Petr Kostelník

FIFA 12

Správná odpověď na soutěžní otázku z minulého čísla je: **STOKE CITY**, tedy tým, za nějž hraje vytáhlý anglický útočník Peter Crouch.

Z desítek došlých správných odpovědí byla vylosována tato jediná výherců hry FIFA12, kteří budou kontaktováni prostřednictvím e-mailu:

Hana Křimlová
Miroslav Žofák
Marek Juráš
Kateřina Zajíčková
Roman Mesežnikov
Štěpán Floriš
Petr Kopřiva
Marek Brož
Jan Novák
Adam Manina
Michaela Chlíbková

SELECT

Po několikaměsíční pauze je zde opět oblíbená soutěž o míče značky Select! Jako první půjde o model Numero 10 Special.

SELECT
 www.selectsport.cz

Soutěžní otázka: Kolik let od sebe dělí sourozence Pánkovy z Aritymy, s nimiž máme rozhovor v tomto čísle?

Desátý správně tipující vyhrává Numero 10 Special – nejpopulárnější míč klubové série, speciální edice pro rok 2011, který je ručně šitý a vysoce odolný, z materiálu FPUS 1500.

INZERCE

Kvalita a historie

Někteří hráči potřebují na hraní míč, jiní dávají přednost značce

SELECT

SELECT

Sleva 50%

Cosmos Extra Everflex

- míč určený na sníh, led, škváru, beton
- materiál PU 1300 pogumovaný
- ve velikostech 4 a 5
- běžná cena 990,-

- nyní 495,- Kč

Brillant Super FIFA

- top míč určený na každý povrch
- materiál PU 2000
- ve velikosti 4 a 5
- běžná cena 2690,-

- nyní 1345,- Kč

Flash Turf

- míč určený na umělou trávu
- materiál PU 1500
- ve velikostech 4 a 5
- běžná cena 1190,-

- nyní 595,- Kč

Akce platí do
 31.12.2011

www.select-sport.cz

V historii zažily klub i jeho hřiště mnoho. Více než I. A třídu ovšem ne.

85 LET! MÍSTO OSLAVY POSTUP!?

SK ČECHOSLOVAN CHUCHLE SE NETAJÍ PŘEBOROVÝMI AMBICEMI

TEXT: René Machálek – editor agentury Mediafax / FOTO: Ondřej Hanuš

Fotbalový klub SK Čechoslovan Chuchle byl založen v roce 1926 a rozdává tak radost fanouškům už 85 let. Žádná velká sláva se ale v klubu z okraje hlavního města, které je do povědomí sportovní veřejnosti v Praze zapsáno spíš díky pořádání dostihů, nekonala. „Oslavíme až kulatiny. V téhle sezoně bychom ale rádi slavili na hřišti. Chtěli bychom, aby se tým posunul do první A třídy,“ shodují se předseda klubu Jaroslav Bernkraut a sportovní ředitel Miroslav Vospálek.

Pro klub by případný posun do I. A třídy znamenal vyrovnání historického maxima, výš nikdy nehrál. „Největší soupeři, s nimiž jsme bojovali o postup už v minulé sezoně, se posunuli oba nahoru. Proto rozhodně říkám, že kdyby se nám nepovedlo nyní postoupit, byl by to neúspěch,“ vyhláší Vospálek. „Když se nám podaří postoupit, tak to oslavíme, rozlučka s takovou sezonou bude třeba až do rána. Ale dělat nějakou speciální slávu, to bude v plánu až na kulatiny, stojí to přece jenom dost peněz. To pak pozveme starou gardu Sparty nebo třeba osobnosti z týmu Hvězdný prach,“ dodává druhý z funkcionářů. Hvězdný prach už se navíc v Chuchli ukázal, když se otevíralo nové hřiště po povodních v roce 2004.

Přebor by prý slušel

„Postup do I. A třídy, to je tady zatím můj největší sportovní úspěch,“ dodává Bernkraut, jenž do klubu přišel v roce 1993. „Klub mě oslovil, jestli bych tu nechtěl hrát. Líbilo se mi tu a já zůstal. Netrvalo dlouho a nabídl mi, zda bych nechtěl do výběru. I tuhle nabídku jsem přijal,“ dodává funkcionář, jenž klub držel i ve chvílích nejhorších, když v roce 2002 po povodních byl Čechoslovan na lopatkách a začínal od nuly.

Do budoucna by se klub nebránil ani účasti v nejvyšší pražské soutěži, tedy přeboru. „Tomuhle areálu by určitě slušel. Ale na všechno by musely být peníze,“ shodují se funkcionáři, že se nehodlají pouštět do nějakých dobrodružství, aniž by byl klub na posun výš připraven po všech stránkách. „V téhle sezoně bychom rádi posunuli výš naše děčko. A pokud se vše vydaří, za rok by útok na vyšší soutěž čekal také náš rezervu,“ shodují se oba muži.

Během desítek let existence není v klubových kronikách záznam o tom, že by v Chuchli kopal někdo z reprezentantů, přesto si šéfové tamního fotbalu vybaví řadu jmen, která odvedla či odvádějí pro klub neskutečnou porci práce. Na zdi v klubové restauraci najdete fotografie třeba Jana Hazuky,

jenž byl desítky let předsedou klubu. Nebo Josefa Zusky, jenž ve Velké Chuchli pro změnu dlouhá léta hrál. „Na počest gólmana Míly Marka, který byl naším dlouholetým členem a i přes nabídky klub nikdy neopustil, pořádá Čechoslovan každý rok jeho memoriál. Vždycky na konci května nebo v červnu se tu sejdou mládežnické celky, kdy jsou pro malé kluky připravené medaile, cukrovinky. Prostě každý něco dostane. Naposledy tu bylo deset týmů,“ upozorňuje Bernkraut. „Taky se nesmí zapomenout na Jardu Felčárka, který k nám přišel z Radotína a byl to v přeboru pojem. Ten toho také udělal pro klub strašně moc.“

Vospálek také připomíná jméno současného špilmachra Tomáše Vá-

chala. „Má zkušenosti, střílí góly, připravuje je. Je to zkrátka náš kapitán,“ chválí oporu funkcionář. „Kolem něj se zkrátka všechno točí,“ dodává.

Když už klub v minulosti na I. A třídu dosáhl, tak se v ní dlouho neohřál a dokonce následoval propad až do druhé třídy. „Pak nám zůstali vlastně jen tři kmenoví hráči a začínali jsme to budovat od začátku. Nakoupili se hráči a začali jsme se pomalu dostávat zase nahoru. Samozřejmě je lepší získávat hráče na přestup, ale my je bereme nejdříve na půl roku, na rok, na hostování, aby se ukázali, a pak, když k nám přijdou na přestup, aby vše fungovalo,“ hlásí Bernkraut, jenž pro klub shání tolik potřebné finance, případně přispívá sám. Nejvíce přispívají firmy Eco Sun, Ferdinand či třeba Honda. „Tihle partneři klubu pomáhají nejvíce, máme díky nim třeba sekačku za 140 000 korun. Ale vážíme si každé pomoci. Někdo zdarma opraví stoly a židle, jiný zase vyrobí levně reklamu, všechno pomůže,“ přiznává předseda klubu.

Dostihoví fandové na fotbal nechodí

V průběhu let pozice sportu v Chuchli oslabovala a z řady odvětví, které se v obci provozovaly na slušné úrovni, zůstaly jen dostihy a fotbal. Zatímco příznivci turfu se počítají na tisíce, fotbal jich má spíš desítky.

Funkcionáře klubu trápí, že si na zápasy Čechoslovanu nenajde cestu víc fanoušků. Na utkání jich dorazí kolem padesátky. Před povodněmi hrál v Chuchli své zápasy ženský tým Sparty, který je v Česku nejlepší. „To byla pro klub dobrá reklama,“ souhlasí Vospálek, který je velkým fanouš-

SK ČECHOSLOVAN CHUCHLE

ROK ZALOŽENÍ: 1926

VÝVOJ NÁZVU KLUBU: SK Chuchle, Sokol Chuchle, SK Čechoslovan Chuchle

ÚSPĚCHY: klub působil nejvýše v pražské I. A třídě

SOUČASNOST: I. B třída, skupina A

POČET TÝMŮ: dva týmy mužů, jeden mládežnický tým – mladší přípravka

kem letenského klubu. Po povodních se už ale spart'anky do Chuchle nevrátily.

O tom, že by klub přilákal třeba na zápasy fanoušky dostihového sportu, kterých míří každou neděli do Velké Chuchle pár tisíc, vedení příliš neuvažuje. „Tyhle skupiny fanoušků se vážně neprolínají, jsou úplně mimo. To je, jako když někdo hraje automaty a někdo chodí hrát do kasina,“ nachází zajímavý a netradiční přírůstek před-

seda Čechoslovanu. „Možná pár místních lidí zajde kromě dostihů i k nám, ale moc jich není.“

To ale nic nemění na tom, že chuchelští fotbalisté mají s vedením závodit i tamními zaměstnanci dobré vztahy. „Už si u nás zahrály fotbal Pardubice proti Chuchli. Když nás osloví, tak jim vyjdeme vstříc,“ říká Bernkraut. Na oplátku pak zase fotbalisté mohou jít běhat do areálu závodit. Ne na hlavní dráhu, ale další

místa jsou jim k dispozici. „Dá se to dobře využít třeba v létě, kdy naše hřiště potřebuje ještě čas na rekultivaci. Tak prostě jdeme na trávu. Není to jako u nás na hřišti, ale je to tráva, což je fajn.“

V klubu samozřejmě pracují i s mládeží. Tady je ale situace pochoptitelně jiná než v kategorii dospělých a snad devadesát procent kluků v barvách Čechoslovanu je místních. „To, že máme mládežnický fotbal, je hlavně

zásluha manželů Formanových, kteří mají tuhle kategorii na starosti. Paní Formanová dělá ve školce, zná rodiče. Díky tomu se vše povedlo rozjet,“ pochvaluje si Bernkraut s připomínkou toho, že v příští sezoně už by ve Velké Chuchli měly být dva mládežnické výběry. Naznačuje tak, že se v klubu nesoustředí jen na první mužstvo, ale budoucnost vidí i ve výchově mladých fotbalistů. V Chuchli jdou zkrátka správným směrem. ■

Po povodni se v Chuchli začínalo od nuly.

Při pohledu na areál Čechoslovanu Chuchle člověka ani nenapadne, že klub před pár lety bojoval o holé přežití. V roce 2002 při povodních totiž přišel takřka o všechno. Leckdo už ani nevěřil, že bude fotbal v Chuchli pokračovat. Jenže hrstka statečných v čele se současným předsedou Jaroslavem Bernkrautem se semkla a dokázala postavit klub na nohy.

„Když přišla před lety ta velká povodeň, našli se lidé, kteří si mysleli, že je konec, a odešli. Já jsem ale věřil, že se to může znovu nastartovat. Pamatuji si ale na ty chvíle po povodni, kdy jsme to tu ve čtyřech vyklíželi. Jen jsem sehnal kamion od kamaráda, kam se vynášely věci,“ vzpomíná na neveselé chvíle předseda Čechoslovanu.

Voda původně neměla stoupnout tak vysoko. „Proto jsme přenesli věci do horní části budovy, ale nakonec dosáhla i tam. Takže jsme začínali úplně od nuly,“ dodává Bernkraut. „Ale povedlo se nám získat nějaké peníze, a to byl základ pro činnost do budoucna.“

Klub dosáhl na finanční pomoc od magistrátu hlavního města v podobě grantů, pomoci se snažili i ostatní lidé, kteří v Čechoslovanu zůstali. Díky ohromné snaze se pak 22. srpna 2004 slavnostně otevřelo nové hřiště se závlahou. Součástí areálu je i nová budova. Ta je na rozdíl od hřiště po-

jištěná. „Od té doby našťěstí voda nikdy nestoupala tak vysoko, zůstala jen u brány, ale jsou to vždycky nervy. Pamatuji si dobře na chvíle, jak jsem sám svázel pytle s pískem, aby se předešlo případným potížím,“ dodává.

Leckoho by napadlo, že by bylo nejjednodušším řešením, kdyby se hřiště přestěhovalo dále od vody. Jenže plácek pro fotbalisty je odnepaměti ve Velké Chuchli právě v těchto mís-

tech, maximálně se o nějaké metry posouvá. „Na přesun jinam nejsou pozemky. Ty jsou tady v Chuchli dost lukrativní. Každý čeká na chvíli, kdy budou třeba vyjmuty z pozemkového fondu a bude se na nich dát stavět,“ je jasné Bernkrautovi.

To ale neznamená, že by klub neměl s hřištěm plány. „Máme malý plácek, kde se můžete rozběhat, a u něj je osvětlení. Dá se na něm ledacos

odtrénovat, abychom šetřili trávu. Do budoucna bychom chtěli mít menší umělku za hřištěm. Řeší se to s bývalým starostou, který je také členem Čechoslovanu. Kus pozemku je v soukromých rukách, další má ve správě obec. Uvidíme, jak to dopadne. Projekt je dá se říct hotový, jen se řeší, jak ho realizovat,“ vykládá předseda Čechoslovanu Chuchle s tím, že by plácek s umělým povrchem mohl sloužit třeba jako hřiště Hanspaulské ligy, za což by klub inkasoval nějaké peníze. „A taky by na něm samozřejmě mohly trénovat naše mládežnické týmy,“ dodává. ■

Areál a fotbal v něm nelákají fanoušky dostihů.

STADION SK ČECHOSLOVAN CHUCHLE

ADRESA: Strakonická 418, Praha 5 - Velká Chuchle, 159 00

DOPRAVNÍ SPOJENÍ: autobusy 129, 241, 243, 244, 314 a 318 od metra trasy B (Smíchovské nádraží) do zastávky Dostihová a odtud zhruba dvě minuty pěšky. Ze

Smíchovského nádraží vlakem do zastávky Velká Chuchle a odtud pár minut pěšky

POČET HRÍŠŤ V AREÁLU: jedno s travnatým povrchem

KAPACITA: maximální návštěva na zápase byla 200 lidí

Jirka se psím „mazlíčkem“ Zevilem.

KROK ZA OPONU

ZÁLOŽNÍK ÚJEZDU NAD LESY JIŘÍ MALEŇÁK PRACUJE JAKO KULISÁK V DIVADLE POD PALMOVKOU

TEXT: Štěpán Šimůnek / FOTO: Ondřej Hanuš

Časově hodně náročné, nevšední a návykové – takové je povolání JIŘÍHO MALEŇÁKA. Sedmadvacetiletý ofenzivní záložník Újezdu nad Lesy pracuje jako kulisák v Divadle pod Palmovkou a zajímavý džob si nemůže vynachválit. Baví ho nenapodobitelná atmosféra, volnost a v neposlední řadě i herectví, k němuž má blízko a kterému by se rád věnoval.

Fotbalistu, který se při své loňské premiéře v dresu Újezdu trefil hned čtyřikrát za jediný poločas, přivedl k práci kulisáka kamarád. „Dělám tu už pět let, předtím jsem studoval elektro a obchodní akademii,“ prozrazuje Maleňák. „Kromě Divadla pod Palmovkou dělám dva roky kulisáka v Hátě, což je zájezdový soubor, a zároveň už tři čtvrtě roku jezdím s představením Dívčí válka,“ doplňuje.

Co vlastně ale jeho zaměstnání obnáší? „Většinou přijdeme ráno a do-
děláváme scénu na zkoušku, která začíná v deset a končí ve dvě. Pak dorazí ostatní kluci, zbouráme scénu a začneme ji připravovat na večerní představení. To končí tak v půl jedenácté, my zase rozbíráme scénu a připravíme ji na dopolední zkoušku na další den. Takže domů se dostanu tak kolem půlnoci,“ naznačuje, že jedno ze specifických kulisáctví tkví v extrémní časové náročnosti.

Tréninky? Bez šance

Příprava scén a cestování s divadelními soubory zabere Jirkovi tolik času, že ze svého fotbalového života musel naprosto vypustit tréninky. „S fotbalem to opravdu moc skloubit nejde. Představení se hrají každý večer včetně víkendů, takže jsem tu

vlastně denně. Tréninky nestíhám vůbec, takže je řeším individuálně, chodím běhat. A zápasy si holt musím nějak ohlídat,“ vysvětluje. „Máme to rozdělené na dvě party, které se střídají, vždycky záleží na dohodě. Rozpis si píšeme měsíc dopředu, takže si soboty nebo neděle, kdy se hraje zápas, dávám volno.“

Občas se však práci a fotbal skloubit nepovede... „Jednou nastala situace, že jsem měl utkání a zrovna jsme odjížděli na zájezd. Takže jsem klukům u divadla pomohl naložit auto a okamžitě jel na zápas. Oni odjeli beze mě a začali stavět scénu, myslím, že to bylo někde v Kolíně. Já mezitím odehrál zápas a hned po něm jsem autem spěchal za nimi,“ poukazuje na hektičnost povolání.

Trénění v Újezdu však svému svěření absence ne tréningů tolerují. „Už když jsem tam šel, věděli, jak

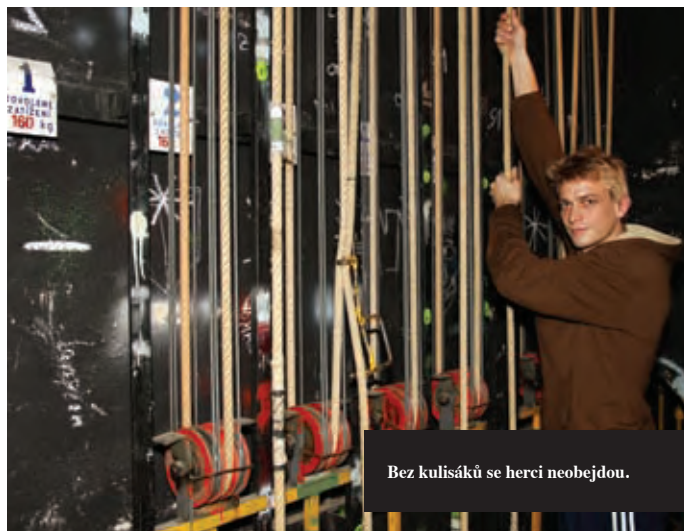
na tom budu. Právě kvůli časové náročnosti jsem předtím skončil v Neratovicích, které postoupily do divize, a to už by časově prostě nešlo. Tréninky, ježdění za zápasy po celé republice... Takže než abych se vzdal divadla, radši jsem šel někam, kde můžu být jen na utkání. V Újezdu mi v tomhle vyšli vstříc,“ je vděčen svému klubu.

Krom časové náročnosti v sobě kulisáctví skrývá i fyzickou dřinu. Nejvíce zabrat prý dostávají záda, která musí pravidelně cvičit. „Když je třeba představení v Ostravě, tak musíme večer naložit auto, trmácíme se do Prahy a ve čtyři ráno to tu zase vykládáme. Párkrát se mi stalo, že jsem ráno, když jsme vyložili, musel jet okamžitě na fotbal. Odehrál jsem zápas a pak třeba zase do práce,“ naznačuje, že mnohdy se nevyspí i dva dny v kuse.

Někdy nastane zcela opačná situace a fotbal nepříjemně ovlivní Jirkovu práci. „To jsem hrál ještě v Neratovicích. Dostal jsem při zápase hroznou ránu hlavou na hlavu, z čehož byl docela průser. Ve smlouvě v divadle totiž máme napsáno, že se nesmíme účastnit žádných sportovních aktivit, při kterých bychom se mohli zranit, a tím bychom ohrozili představení. A já přišel s boulí jako blázen.“

Práce v divadle je rozličná.

Bez kulisáků se herci neobejdou.

Chvilka na oddych?

Propriet se během představení vystřídávají spousty.

Ideál i kvůli psovi

Co vlastně Jirku Maleňáka přes všechny časové presy a všemožné komplikace u divadla drží? „Baví mě ta atmosféra a volnost. Nemusím vstávat brzo ráno, můžu tu s sebou mít psa,“ ukazuje na pitbullu, který zná Divadlo pod Palmovkou snad ještě lépe než jeho páníček. „Bral jsem ho sem od štěněte, takže tu strávil celý život. Je tu jako doma,“ usmívá se Jirka, který šestiletého psa pojmenoval podle své vlastní přezdívky – Zewll.

Kdo by si myslel, že práce kulisáka končí úvodním „hvizdem“ divadelního představení, je na omylu. „Vždycky tu musím být i během představení. Někdy totiž přenášíme věci i během něj a jsme tak jeho součástí i s tím, že dostaneme kostýmy. Někdy jsme na jevišti strávili i celou hru,“ naznačuje, že se občas stane i hercem. Ostatně s většinou z těch, které během pětileté štace poznal, si tyká. „Krom těch starších vlastně se všemi. V Divadle pod Palmovkou je třeba Jirka Langmajer, Zuzana Slavíková, v Hátě zase Monika Absolonová nebo Adéla Gondíková,“ vypočítává známé tváře, s nimiž po představení mnohdy i „zakalí“. „Tady pod Palmovkou moc ne, ale když jsme na zájezdě, tak se chodí skoro každý večer. Jdeme na jídlo, popijeme, jsme tam všichni společně.“

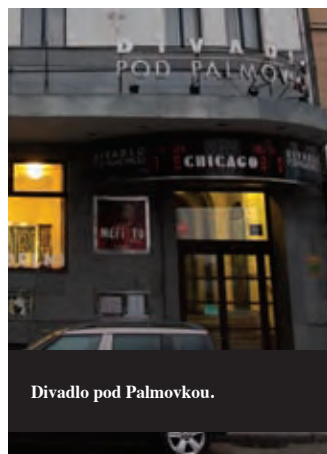
JIRÍ MALEŇÁK

VĚK: 27

PROFESE: kulisák

KLUB: FK Újezd n.L.

POZICE: útočník

Divadlo pod Palmovkou.

CO DĚLAJÍ HRÁČI FK ÚJEZD N.L. MIMO TRÁVNÍK

Trenér:

Karel Svoboda učitel

Brankáři:

Radek Havel podnikatel ve stavebnictví

Dan Hlubuček student

Útočníci:

Vratislav Kohout student

Vlastimil Hladík člen reklamní agentury

Jan Frýda na mateřské

Obránci:

Jan Daniček prodejce dodávek

Tomáš Otopal stavbyvedoucí

Dariusz Minář hotelový portýr

Lukáš Zahrađa podnikatel, příležitostný herec

Záložníci:

Pavol Šiška student, trenér

Petr Kovář student

Martin Doležal podnikatel ve stavebnictví

Jiří Maleňák kulisák

Jsme jedna parta, je to příjemné,“ usmívá se.

„Zewlla“ láká i samotné herectví. „Ale na školu v Praze už jsem starý. Zkoušel jsem to v Brně, kde jsem byl snad šedesátý ze tří set, což bylo dobré. Jenže i kdybych se tam dostal, musel bych skončit s touhle prací, jednak kvůli tomu, že první a druhý ročník jsou hodně náročné, a samozřejmě taky kvůli dojíždění. A na fotbal by nezbyl už vůbec žádný čas.“

Jednou se však Jirka málem hercem stal. „Před představením Dívčí válka chyběl jeden herec, který uvízl v zácpě. Přiběhl ředitel a ptal se mě, jestli umím text, což je docela zásadní. Já jsem ho uměl, protože Dívčí válku jsem měl za tu dobu už naslouchanou. Asi bych do toho šel, ale nakonec to ten herec stihnul,“ prozrazuje.

Práci kulisáka by neměnil. I když... „Kdyby nastala situace, že bych měl možnost hrát fotbal na nějaké vyšší úrovni a vydělávat si tím, šel bych do toho. To se ale už asi nestane,“ myslí si. A druhou variantou, která by ho od divadla odváděla? „Asi jediné to herectví...“ zakončuje s úsměvem. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Délka zimní přípravy by neměla přesáhnout dobu devíti týdnů.

JAK NAPLÁNOVAT ZIMNÍ PŘÍPRAVU

SERIÁL PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SPECIÁLU

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Pavel Slaviček

V pravidelném seriálu Speciálu se na této dvoustraně pravidelně řeší základní témata, která by měla zajímat trenéry v klubech na všech výkonnostních úrovních. Po radách, které se týkaly standardních situací, se další otázky zaměřují na plánování zimní přípravy. Odpovídá na ně trenér JIŘÍ FORMÁNEK (na snímku), provozovatel stránek www.trenink.com.

Jak a podle čeho naplánuvat zimní přípravu? Co brát v úvahu?

Faktorů, které vstupují do plánování zimní přípravy, je celá řada. Je to úroveň soutěže, kterou tým hraje, počet hráčů, které má trenér k dispozici, jaká bude obměna kádru, jaký je zdravotní stav kádru, co je cílem pro jarní část soutěže, na kolik týdnů je možné rozplánovat zimní přípravné období, kdy začíná jarní část soutěže, jaké jsou podmínky a prostory pro tréninkový proces, jakou má trenér možnost regenerace hráčů, zda je možné mít tým pohromadě na soustředění, zda bude tým hrát turnajová utkání nebo se bude jednat o jednotlivá přípravná utkání. Určitě by se našly i další, dost záleží na podmínkách, ve kterých konkrétní trenér pracuje. Je třeba si uvědomit, které faktory jsou pro tým

při přípravě a plánování zimního přípravného období důležité, a následně jim přidělit priority.

Dá se říct, že by trenéři neměli plán zimní přípravy podceňovat, protože se jedná o téměř nejdůležitější období v roce?

Neřekl bych, že je jedno období důležitější než druhé. V každém období jsou stanoveny nějaké cíle, které je potřeba splnit. Problémem občas bývá, že přestože vše proběhne podle připraveného plánu, tak se to, jestli se vytyčené cíle podařilo splnit, často dozvíte mnohem později, obvykle v průběhu soutěžního období. Říká se, že ze zimy se „žije“ celý rok. Dá se s tím souhlasit, ale zima jako taková v tom je nevinná. Tato vyzorovaná pravda je dána tím, že v průběhu zimního přípravného období má trenér

největší prostor pracovat s týmem, přebudovat ho, vtisknout mu svoji představu, svůj rukopis toho, jakým způsobem bude tým v soutěžních utkáních hrát. Když se na to podíváme čistě matematicky, tak v zimě máte k dispozici osm až deset týdnů přípravy, kterým předchází dovolená a psychologický odpočinek od trenérů, spoluhráčů a fotbalu jako takového. Naproti tomu před letním přípravným obdobím jsou obvykle pouze dva, maximálně tři týdny odpočinku, celé letní přípravné období je výrazně kratší – přibližně čtyři až pět týdnů. Soutěži navíc často předchází pohárové utkání. Podcenit se nesmí žádné přípravné období, promrhat to zimní je trenérským hříchem, který tým připraví o body a vás o místo.

Jak by měla být příprava dlouhá,

aby nebyla příliš krátká, ale ani neúnavná?

V případě, že jarní část soutěže začíná v polovině března, jsem zastáncem, aby zimní přípravné období bylo zahájeno ve druhém lednovém týdnu – tak, aby trvalo osm, maximálně devět týdnů. Na konci ledna, tedy po dvou týdnech přípravy, zařazují šestidenní kondiční soustředění, před kterým dochází k prvnímu vyřazení hráčů, kteří jsou v týmu na zkoušku. Přípravné období, které by mělo být dlouhé deset nebo i více týdnů, je pro hráče demotivující. Pokud soutěž začíná později, pak doporučuji přípravné období rozdělit na dvě části a vložit mezi tyto dvě části týden volna.

Jak často v týdnu trénovat?

Vše závisí na úrovni soutěže a cíli, který je před vás postaven vedením klubu. Velice zjednodušeně lze říci, že týdenní mikrocycklus v průběhu přípravy by měl obsahovat o jednu tréninkovou jednotku více, než je tomu v případě standardního soutěžního týdenního mikrocycclu. Se zvětšeným počtem tréninkových jednotek je potřeba vyvarovat se stereotypu. Proto doporučuji měnit formu, organizaci i obsah tréninkových jednotek stejně jako prostředí (hřiště, hala, posilovna).

Patří do zimní přípravy i mezidobí od konce podzimní sezony do začátku nového roku?

Nepatří do zimní přípravy, stejně

jako nepatří do soutěžního období. Období mezi posledním podzimním mistrovským zápasem a začátkem zimního přípravného období je třeba rozdělit na tři části. Po posledním podzimním utkání obvykle zařazují pět až deset dní volna. Poté následuje meziblok o délce sedm až čtrnáct dní, který slouží k udržení kondice, ale s využitím jiných prostředků, než které se využívají v průběhu soutěžního období. V tomto období je prostor pro utkání v hokeji, florbalu nebo dalších kolektivních sportech. Tento čas je vhodný také pro různé teambuildingové aktivity. Po tomto aktivním období přicházejí dva až tři týdny volna, jejichž součástí jsou i vánoční svátky. Hráčům je na ně možné připravit individuální tréninkové plány.

Mělo by se v tomto mezidobí trénovat?

Trénovat ano, ale jiným způsobem. Hráči by na první pohled měli poznat rozdíl mezi tréninkem v tomto období a tréninkem v přípravném nebo soutěžním období. Přestože hráči již mají po soutěži, je třeba připravit takový program a obsah, aby se na trénink těšili, aby je tam čekalo něco nového, zajímavého. Počet tréninkových jednotek v průběhu týdne by měl být přibližně poloviční proti normálnímu týdennímu mikrocyklu. Někteří trenéři do tohoto období zařazují přípravná utkání, čehož já nejsem zastáncem. Stejně tak nepovažuji za vhodné, aby se v tomto období předehrála některá utkání zimního turnaje.

Proč je důležité se v době před Vánocemi takto připravovat?

Hráče máte možnost poznat i v jiných rolích, při jiných sportech, jak se chovají v odlišném prostředí, než se obvykle potkávejte. Pokud se rozhodnete pro nějakou teambuildingovou aktivitu, tak máte možnost upevnit a rozvíjet vazby mezi jednotlivými členy týmu, stmelit kolektiv a vyřešit případné problémy, které se v něm vyskytly. V případě, že by trenér nezařadil přípravný meziblok do tréninkového harmonogramu, pak je příprava hráčů více než jeden a půl měsíce pouze na osobní zodpovědnosti jednotlivců.

Co by se stalo, kdyby měli hráči celý prosinec volno?

V prosinci by se nedělo asi nic. Hráči by si po psychické stránce odpočinuli, tak jako tomu je v případě dovolené u civilního zaměstnání. Není nic neobvyklého, že takto postupují trenéři týmů z nižších soutěží, upřednostní psychickou regeneraci a odpočinek. Já jsem zastáncem toho, že po soutěži hráči musí bezpodmínečně dostat volno, ale pak je třeba zařadit tréninkový meziblok.

Zimní příprava bývá dlouhá, čím ji zpestřit, aby to nebylo pořád stejné?

Protože tréninkových jednotek je v zimě mnohem více než v soutěžním období, je třeba se vyhnout stereotypu. Je nutné kombinovat prostředí,

Přípravná utkání před Vánoci? Pro jednoho dobrá, pro druhého ne.

Běhání se fotbalisté nevyhnou.

Neoblíbené období ožíví i třídní soustředění.

do kterých umístíte jednotlivé tréninkové jednotky. Zamyslete se, zda kromě hrací plochy využijete i posilovnu, halu, spinning nebo jinou kondiční či sportovní aktivitu. Pokud seberete odvalu, můžete se svým týmem vyzkoušet něco neobvyklého, jako například box, jumping, trampolíny, squash nebo badminton. Pokud se pro podobnou aktivitu rozhodnete, tak doporučuji jedině: vše si předtím vyzkoušejte na vlastní kůži.

V čem je dobrý spinning, box, jumping...?

Pokud vyberete aktivitu, se kterou většina týmu nemá žádné nebo minimální zkušenosti, tak je to pro tým osvěžující, protože většina hráčů je na stejné startovní čáře, všichni se musí učit nové věci. Například v případě boxu jsou hráči postaveni před skutečný boj, o kterém se často mluví, ale konfrontace tváří v tvář s protivníkem je pro většinu hráčů zajímavou zkušeností.

Měly by kluby jezdit na soustředění, pokud mají tu možnost? Jaké zvolit prostředí?

Pokud k tomu máte prostor, finanční prostředky a jste to schopni organizace zabezpečit, tak doporučuji kondiční nebo herně-kondiční soustředění zařadit do vašeho harmonogramu. Je v zásadě jedno, zda se jedná o tři, čtyři, pět dnů nebo týden, vše záleží na vašich možnostech. Určitě se vám to vyplatí. Délka pobytu nerozhoduje. Mnohem důležitější je, že máte tým pohromadě a můžete s ním intenzivně pracovat prakticky celý den. Pokud na soustředění vyrazíte, tak využijte každou minutu. A jestli hory nebo ne? Tady asi není žádná odpověď správná, ale já dávám přednost horám.

Může soustředění nahradit několikadenní blok v domácích podmínkách?

Myslím si, že ne. Je to můj názor, se kterým mnozí nebudou souhlasit, ale vlastní zkušenost mi to potvrdila. A pokud ano, tak pouze z části. Pokud to jen trochu jde, tak se pokuste odjet alespoň na tři dny na soustředění.

Jaká je v zimě vhodná regenerace? Je důležitější než v jiných částech sezony, kdy se trénuje méně?

Regenerace je velice důležitá, často mnohem důležitější než vlastní tréninkový proces. Pokud necháme stranou profesionální týmy, které řeší aktivní regeneraci v průběhu celého roku, tak u výkonnostního a amatérského fotbalu musíme dbát na regeneraci především v období zvýšeného kondičního, ale také psychického zatížení. Je třeba si uvědomit, že hráči mají obvykle vedle svých fotbalových povinností také povinnosti pracovní nebo studijní. Všichni fotbalisté zapojení do tréninkového procesu regeneraci potřebují, ale ke každému hráči je nutné přistupovat individuálně. Jinak se budu chovat k hráči, který pracuje v kanceláři, jinak k hráči, který stojí celý den na nohou, a jinak k někomu, kdo se obrazně řečeno živí jako dřevorubec nebo horník. ■

FOTO MĚSÍCE

MÍČ JE PRYČ!

Souboj hráče Přední Kopaniny (vpravo) v divizním derby s protivníkem z Meteoru Praha VIII provázají silné emoce – ve výrazu obou borců můžete vidět urputnost, ohromné úsilí i bolest na straně jedné a úlek na straně druhé. Co naplat, míč je dávno pryč...

FOCENO: během utkání divize, skupiny B, mezi FC Přední Kopanina a FK Meteor Praha VIII.

AUTOR: Ondřej Hanuš

NOVÝ ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě
a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových
stránkách

www.fotbalpraha.cz

Společnost **ČSAD Invest, a. s.** zastřešuje dopravní subholding **Z-Group** v rámci České republiky, zajišťuje zásobování všech dopravních společností pohonnými hmotami, jejich komplexní technické zabezpečení a také prodej PHM zákazníkům mimo dopravní skupinu.

Činnosti společnosti:

- Nákup a prodej zboží (Autobusy a PHM)
- Opravy vozidel
- Poradenská činnost
- Prodej kvalitních pohonných hmot

Divize **Diesel** se zabývá nákupem a prodejem PHM v areálech ČSAD, jenž jsou rozmístěny po celé ČR.

Další služby:

- Bezhotovostní tankování čipovými kartami
- Možnost nastavení limitů na jedno tankování
- Možnost nastavení peněžního kreditu (denní, měsíční, týdenní, kvartální, pololetní, roční)

Divize **BONAVIA servis, a. s.** působí jako servisní společnost v areálech dopravních společností ČSAD, kde poskytuje svým zákazníkům komplexní materiálně technické zabezpečení dopravy - opravárenství, sklady náhradních dílů. Dále také provozuje sběrný kovového šrotu.

Ve svých **16-ti provozovnách** v rámci České republiky poskytuje servisní služby v oboru opravárenství, diagnostiky motorů nákladních vozidel a autobusů.

// ZDE
CHYBÍ
VÁŠ
DRES!!!

FootballMania

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// **NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!**

INFORMUJTE SE NA INFO@FOOTBALLMANIA.CZ

// **NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:**

NAD KRÁLOVSKOU OBOROU 1080/51 / 170 00 / PRAHA 7

FootballMania

FOOTBALLMANIA, A.S.

NAD KRÁLOVSKOU OBOROU 1080/51 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** INFO@FOOTBALLMANIA.CZ

WWW.FOOTBALLMANIA.CZ